

Bűnbánati istentisztelet – 2023. augusztus 18.

Köszöntés: A mi bűnbánati istentiszteletünk megáldása és megszentelése jöjjön a mi Urunktól Istenünktől, Aki a szívek és a vesék vizsgálója, a mi Urunk Jézus Krisztustól, Aki életét adta értünk, és a Szentlélek Úr Istentől, Aki lelkünk Megszentelője. Ámen.

Fennálló ének: 130. zsoltár 1. verse: „Tehozzád teljes szívből,...”

Fő ének: 130. zsoltár: 2-4. versei: „Ha, Uram, bűnünk szerint...”

Előfohász: „Az egek magasztalják csodáidat, Uram, hűségedet a szentek gyülekezetében. Mert ki van a fellegekben, aki egy sorba állítható az Úrral? Ki hasonló az Úrhoz az istenfiak között? Igen rettenetes az Isten a szentek gyűlésében, és félelmetes mindazok között, akik körülötte vannak. Uram, Seregek Istene! Ki olyan erős, mint te, Uram? Hűséged körülvesz téged (Zsolt 89,6-9)!” Ámen.

Előima: Hálások vagyunk Neked, kegyelmes Urunk, hogy e világ szegény teremtményeiként és gyarló porszemeiként nagy üdvbizonyosságot érzünk Általad. Senki sem tud rajtunk segíteni egyedül TE. Lelkünk sír, kiált, és mint egy rabszolga, csak a Te vigasztalásodra van szüksége a nehéz iga alatt. Kérünk, tisztíts meg minket, hogy ne a sötétség ereje, hanem a Te világosságod fénye a Szentlélek Isten hatalma által és újjáteremtő Szavad által olyan helyre vezessen minket, ahol nincs szorongás. Irgalmasságod kegyelmes volta és kedvességod rendkívüli ma is. Kérünk, csitítsd el belső vizsálványainkat, nehogy bűnök sokasága nehezdedjen ránk, hanem tekints ránk, Te, mennyei Atyánk, küldd le hozzánk bocsánatodat. Szólj, Urunk, add nekünk az élet Igéit, hogy bűneink terhe alatt ne roskadjunk, hanem megvalljunk mindent, ami elnehezíti bensőnket, mert Te Jézus kimostál bennünket minden fertőből. Kérünk, szerető Urunk, gyönyörködj népedben, hogy drága Szavad a valódi és örök életre vigyenek bennünket, mert tudjuk, hogy Te ma is így szólsz: „Én vagyok a te Atyád, szeretlek, új életet adok neked ma, megváltást Jézusban Krisztusban.” Ámen.

Textus: Bírák könyve 7. fejezet 14-22. versei: *„A társa így felelt neki: Nem más ez, mint az izráeli Gedeonnak, Jóás fiának a fegyvere. Kezébe adta az Isten Midjánt és az egész tábort. Amikor Gedeon meghallotta az elmesélt álmot és annak a megfejtését, leborult imádkozni. Azután visszatért Izráel táborába, és azt mondta: Keljetek föl, mert kezetekbe adta az Úr Midján taborát! A háromszáz embert három csapatra osztotta, mindenkinek a kezébe egy-egy kürtöt adott meg egy üres cserépfazekat és egy fáklyát a fazékba. Majd ezt mondta nekik: Figyeljetelem engem, és ugyanazt tegyétek; amikor elérem a tábor szélét, ugyanazt*

tegyétek, amit majd én teszek! Ha megfújom a kürtöt én, meg mindazok, akik velem vannak, akkor ti is fújjátok meg a kürtöket a tábor körül mindenütt, és kiáltsátok: Az Úrért és Gedeonért! Amikor Gedeon és száz embere a tábor széléhez érkezett a középső őrségváltás elején – mert éppen akkor állították fel az öröket –, megfújták a kürtöket, és összetörték a kezükben levő cserépfazekakat. Ekkor mind a három csapat megfújta a kürtöket, és összetörték a cserépfazekakat; bal kezükben fogták a fáklyákat, jobb kezükben pedig a kürtöket, amelyekkel kürtöltek, és így kiáltoztak: Fegyverbe, az Úrért és Gedeonért! Mindenki megállt a helyén a tábor körül. Az egész tábor viszont futásnak eredt, és ordítózva menekült. Mert amikor megfújták a háromszáz kürtöt, az Úr egymás ellen fordította az emberek fegyvereit az egész táborban. Menekült a tábor egészen Bét-Sittáig, Cerédá felé, az ábél-mehólái partig, Tabbat fölött.”

**Bűnbánatot tartó Keresztyén Gyülekezet,
Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!**

Jó fegyver Gedeon kezében az imádság. Gedeon fejet hajt, és ezzel kimondja: „igaza van Istennek, Aki bizonyosságát adja a győzelemnek.” Meghajol Isten megmutatott útját látva. Ezt is jelenti az imádság. Nem a jószerencse van Gedeonnal, hanem a Seregek Ura, sőt amikor hallja az ígéretet még jobban könyörög. Fejet hajtunk-e Isten akarata előtt? Álomból valóság csak az imádságon keresztül lesz. Álomból valóság csak a felemelt kezek, a meghajtott térdek és a bűnbánó szívek által lesz. Álomból valóság csak úgy lesz, ha az ember kitartóan nem magára épít, hanem arra, Akinek Igéje szól, Akinek Szava cselekedet, Akinek cselekedete mindenkor hűség és szeretet. Gedeon abban példa, hogy amikor hallja az isteni ígéreteket, akkor nem elbizakodik, hátra dől, majd páholyból végig nézi a csatát, hanem tovább harcol, nem a győzelemért, hanem hitének megerősítéséért. Hitet kér, több hitet. Erős hitet, hogy hittal járjon és hittal harcolja meg a nemes harcot. Gedeon serege ugyanis kicsiny volt, de válogatott. Isten választotta ki őket. Ilyen az Úr népe is, amiről Pál apostol így vall: **„és azokat választotta ki Isten, akik a világ szemében nem előkelők, sőt lenézettek, és a semmiket, hogy semmikké tegye a valamiket, hogy egyetlen ember se dicsekedjék az Isten színe előtt (IKor 1,28-29).”**

Másodszor, azok az eszközök, amelyek a választottak kezében vannak, nem fegyverek. Ezek az eszközök egy háztartás elengedhetetlen részét képezték abban az időben, de semmiképpen sem voltak alkalmas a harcra. Kürt, korszó és fáklya? Ez nem szablya, ez nem lándzsa, ez nem dárda és ez nem kard. Ezekkel nem lehet harcolni. Épeszű ember ezekkel nem tud és nem is akar harcolni. Gedeonnak azonban erősszívű és hittel felépített seregre van szüksége. Ugyanis, a kürt azért fontos, hogy hírül adják az erejüket. Méghozzá az Úr erejét. Akinél nincs a bizonyágtevés kürtje, az elesik. A korszó a testi épségüket, az élelmet szimbolizálja. Víz nélkül abban az időben el nem indultak a harcba, és sokszor éppen ezt a törékeny testet kell leküzdeni, mert a lélek kész, de a test erőtlen, ahogyan Krisztus urunk tanítja. A fáklya pedig világosságot teremt a sötétségben. A kürtösök felszerelése tehát kétségbejítő, de ahogyan Pál apostol tanítja: *„hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására (IIKor 10,4).”* A kürtösök feladata az volt, hogy Gedeonra figyeljete. Nyilvánvaló a parancs: „RÁM FIGYELJETEK!” De kire figyelt Gedeon? Az Úrra. Arra, Aki igenis harcolt népéért. Rám figyeljete, mert az utasításaim nem tőlem származnak. Én is mástól, a HARMADIKTÓL kapom a parancsot. Mennyire fontosak az isteni parancsok életünkben, harcainkban? Mennyire fontosak azok az utasítások, amelyek Istentől érkeznek? Drága testvérem! Harcodban legfontosabb az engedelmesség! Nézz mindig Krisztusra! Tekints rá, mert Benne élet van. Ő hallatja szavát. Arra hív, hogy láss! Arra hív, hogy élj! Arra hív, hogy megértsd az Ő igazságát. A második lépés: „Ugyanazt tegyétek, amit én teszek!” Vagyis a példa hat. Jézus is példát adott tanítványainak. Beteget gyógyított, lábat mosott rabszolga módjára, rálépett az Atya kegyelemteljes útjára és Báránként odaáldozta magát értünk. Felvállalta a legkeményebb harcot, hogy győztes légy! Engedett az Atyának, hogy a mennyei Atya Őreá nézve neked mindent elengedjen! Kövesd mindenben Krisztust, és élni fogsz, harcaidban áldáshordozó, nélkülözéseidben teljességet megtapasztaló

leszel! Végül mindenki a maga helyén álljon! A hitpróba egyik fő eleme. Mindig ott legyen az életed, ahová Krisztus állította. Ne fuss el, mint Jónás. Ne csüggedj el, mint Illés! A keskeny út nem kényelmes, de ne térj el attól se jobbra, se balra. A kürtösök harca nyilvánvaló: kürtöltek, te is kürtölj, hallatták hangjukat, hallasd az evangéliumot te magad is. Ők összetörték a cserépedényeket, mert Krisztus oldalán megtanulták, hogy nemcsak kenyérral él az ember, és az embernek meg kell öldökölni földi tagjait (ld. Kol 3,5), hogy élet és Lélek legyen mindaz, amit Krisztustól tanult, látott és a Golgota tövében tapasztalt. Végül a harcosok világítottak. Kicsiny kis fényükkel odaálltak a bástyára. Nem haltak meg, hanem építő kritikát zúdítottak ellenségük fejére: kiáltották, bizonyosságot tettek arról, hogy él az Úr! Milyen mozgató erő kell ahhoz, hogy az ember mindezt megcselekedje? A Győztes jelenléte. Az ilyen kürtösök ma is győznek! Fegyvertelen győzelem ez. Itt csak Isten harcol, az övéinek nem kellenek fegyverek. Kell-e biztosíték akkor, amikor az Úr harcol? A keresztyének Istenre figyelő emberek, nem a harc végkimenetelére. A háromszáz áll, az ellenség meg egymást öli, majd fut és menekül. A világ így pusztítja önmagát, ha a keresztyének a helyükön vannak. Isten gyengesége győz. Mi kell ahhoz? Harcra készség. Mik kellenek? Imára kulcsolt kezek. Helyzetek, pillanatok, amikor kiszolgáltatjuk magunkat Istennek. A Golgota hegyén volt ilyen kiszolgáltatottságban Krisztus. Szervedett és közben imádkozott. Harcolt értünk! Győzött az Úr! A fájdalmak férfija a Győztes. A hitharcosok a győztesek, mert ők tudják, mit kell elszenvedniük, ahogyan a Zsidókhöz írott levélben olvassuk: **„És mit mondjak még? Hiszen kifogynék az időből, ha szólnék Gedeonról, Bárákról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról. Ezek hit által országokat győztek le, igazságot szolgáltattak, ígéreteket nyertek el, oroszlánok száját tömték be, tűz erejét oltották ki, kard életől menekültek meg, betegségből épültek fel, háborúban lettek hőökké, idegenek seregeit**

futamították meg (Zsid 11, 32-34).“ Vajon veled, velem, velünk folytatódik a sor?

Válj hithőssé az Úrért! Ámen.

Utóima:

„Én őértük könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert a tied, és ami az enyém, az mind a tied, és ami a tied, az az enyém, és én megdicsőíttetem őbennük. Többé nem vagyok a világban, de ők a világban vannak, én pedig tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te neved által, amelyet nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi! Amikor velük voltam, én megtartottam őket a te nevedben, amelyet nekem adtál, és megőriztem őket, és senki sem kárhozott el közülük, csak a kárhozat fia, hogy beteljesedjék az Írás. De nem értük könyörgök csupán, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek énbennem; (Jn 17,9-12.20).“

„és akik sírnak, mintha nem sírnának, akik pedig örülnek, mintha nem örülnének, akik vásárolnak, mintha semmijük sem volna, és akik a világ javaival élnek, mintha nem élnének vele, mert a világ látható alakja elmúlik (IKor 7,30-32).“

„Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk! Fordulj hozzánk, Uram! Meddig késel? Könyörülj szolgálidon (Zsolt 90,12-13)!“

„De miért beszélne tovább Dávid, hiszen te ismered szolgálodat, Uram, ó, Uram! A te ígéreted és szándékod szerint vitted véghez mindezeket a hatalmas dolgokat, hogy megismertesd azokat szolgáladdal. Ezért vagy te oly nagy, Uram, ó, Uram! Senki sincs hozzád fogható, sőt nincs is rajtad kívül isten, egészen úgy, ahogyan magunk is hallottuk (IISám 7, 20-22).“

„Ebben mutatta meg igazságát. A korábban elkövetett bűnöket ugyanis elengedte türelmében, hogy e mostani időben megmutassa igazságát: mert ő igaz, és igazsá teszi azt is, aki Jézusban hisz (Róm 3,25b-26).“

„Ne nekünk, Uram, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretetedért és hűségédért! Miért mondanák a pogányok: Hol van az ő Istenük? A mi Istenünk a mennyben van, megalkotott mindent, amit akart (Zsolt 115, 1-3)!“

„Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őerte kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem.“ (Fil 3,8)

„Krisztus Jézusban tehát van okom a dicsekvésre Isten előtt, mert semmi olyanról nem mernék beszélni, amit ne Krisztus tett volna általam a népek megtéréséért

szóval és tettel, jelek és csodák erejével, a Lélek erejével: így hirdethettem Jeruzsálemtől kezdve mindenfelé egészen Illíriáig Krisztus evangéliumát (R 15,17-19)

„Nem ember az Isten, hogy hazudnék, nem embernek fia, hogy bármit megbánná. Mond-e olyat, amit meg ne tenne, ígér-e olyat, amit nem teljesít (IVMóz 23,19).“

Úri ima

Adakozás: „Örömet szerzett szívemnek az Úr, [...] mert szabadításodnak örvendezhetek. (Zsolt 73, 1).“

Áldás: „Mert ő mondja: „A kegyelem idején meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek.“ Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja (Mt 22,37-38)!“

Záró ének: 471. dicséret: „Fel barátim, drága Jézus zászlaja alatt...“

Túrmezei Erzsébet: Az enyém

Hogyha vesztes a harc, az enyém.

Ha nem megy a munka, ha nincs eredmény,
ha hiába küzdök, ha mégsincs remény:
munka és kudarc az enyém.

Ha sötét az út, homályos, tekergő, elfödi a célt
ősrengeteg erdő, hogyha egyre lejt,
alább meg alább, felfele akar,
s lejjebb jut a láb: tudom, az az út az enyém.

Ha terhek terhelnek, bilincsek kötöznek,
ha jártomban titkos kötelék kötöz meg...
érezem a nyomását, viselem az átkát,...
nem mások kötözték!

Ismerem szövőjét, ismerem kovácsát!
Teher és bilincs az enyém!